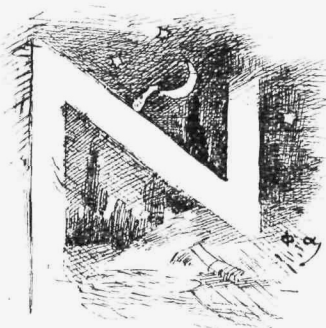

ΦΡ. ΑΡΙΣΤΕΩΣ

Τρικυμία.

ΜΕ ΤΟ ΞΕΨΥΧΙΣΜΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Α με πιστεύσης,
Μάγια — μὴ
γέλῃς! — νὰ μὲ
πιστεύσης. Πο-
τέ μου δὲν τὸν
ἀγάπησα. Σ' ἀ-
νοίγω τὴν καρ-
διά μου, ἀφοῦ
τόσες ὥς τώρα
γορὲς μοῦ τὸ

ζήτησες. Σοῦ δικαιολογῶ τὸ «ἀδικαιολόγητον αἰ-
σθημὰ μου» ὅπως συνηθίζεις νὰ τὸ λές, γελαστικὴ
πάντοτε, προσποιητὰ ὅμως γελαστικὴ — ἀφοῦ τὸ γέ-
λοιό σου τίποτ' ἄλλο δὲν εἶνε παρὰ μὲ μίσκος μὲ
τὴν ὁποίαν ἀγωνίζεσαι νὰ σκεπάσης τὴν ἀνη-
συχία τῆς ψυχῆς σου γιὰ τὰ αἰσθήματα, γιὰ τὰ
ἀδικαιολόγητα αἰσθήματα τῆς ἀκριβοῦς σου φί-
λης.

Ἀκουσέ με λοιπόν. Ἀπόψε αἰσθάνομαι τὴν
ἀνάγκην νὰ μιλήσω μὲ τὸν ἑαυτόν μου, νὰ τὸν
υποβάλλω εἰς κάποιαν ἀνάκρισιν, νὰ τοῦ δώσω
μερικὲς ἐξηγήσεις — πράγματι εἶνε ἀπὸ καιρὸν
ποῦ τὰ χρεωστῶ. Κ' ἐξοφλῶ τοὺς λογαριασμούς
μου ἀπόψε. Καὶ ὁ κ. ἑαυτός μου εἰμπορεῖ νὰ
κοιμᾶται περὶ ἡσυχίας καὶ ἡ Μάγια μου ἐπίσης —
καὶ νὰ μὴ μὲ ἐνοχλοῦν περὶ κ' οἱ δυὸ τους μὲ
τὸ δεσποικιότατον ἐνδιαφέρον της.

Πῶς καὶ ποῦ τὸν ἐγνώρισα, δὲν ἔχει καμμίαν
σημασίαν. Τὸν εἶδα, ὅπως εἶδα καὶ τόσους ἄλ-
λους. Μοῦ ἄρεσε, ὅπως μοῦ ἄρεσαν καὶ τόσοι
ἄλλοι.

Τὸν ἀγάπησα ;

Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, στὴν ἀρχὴ τὸ φο-
βήθηκα κ' αὐτό. Πῶς ἀλλιῶς ἡμποροῦσα νὰ
ἐξηγήσω τὴν συγκίνησιν ποῦ δοκίμαζα μόλις τὸν

ἀντίκρινα ; τὴν ἔλξιν τὴν ἀκατανίκητην ποῦ μ'
ἔσερνε πάντοτε σιμά του ; τὸ σκλάβωμα τῆς
σκέψεώς μου στὴν πρώτην μας συνάντησιν ;

Τὸν ἔβλεπα σπανίως. Κι' ὅμως νύχτια ἔμερα
μαζὶ του ἐξοῦσα. Οὔτε στιγμὴ δὲν τὸν ἄφηνα.
Ἡ ψυχὴ μου, ἡ σκέψις μου, ἡ ζωὴ μου ὅλη, πάντα
σ' αὐτόν.

Μαζὶ του ἐδιάβαζα τὰ ὥραια βιβλία, μαζὶ
του ἐθαύμαζα τὰς ἐκλεκτὰς εἰκόνας, μαζὶ του
ἀνέπνεα τὴν ζωὴν ὑπὸ τὰ πικρὰ φύλλα δένδρα
τοῦ κήπου μας, μαζὶ του ὄνειροπολοῦσα ὑπὸ τῆς
Αἰωνίας Τέχνης τὰ συντρίμματα, μαζὶ του ἄ-
κουγα τὰ πτηνὰ ν' κελαδοῦν κ' ἔβλεπα τὰ ρόδα
ν' ἀνοίγουν κ' ἐθαύμαζα τὸν ἥλιον καὶ μὲ τὴν
σελήνην ἐμεθοῦσα.

Μαζὶ του, πάντοτε μαζὶ του καὶ ποτὲ μόνη
μου. Καὶ μήπως εἰμποροῦσα νὰ τ' ἀπολαύσω
μόνη μου ὅλ' αὐτὰ ;

Ὅταν τὴν εἶδα, ἕνας καινούριος, ἕνας εὖ-
μορφος κόσμος ἀπλώθηκε μπροστά μου.

Κ' ἐνθουσιάστηκα τὰ λόγια τὰ μουσικώτατα
τῆς «Τρικυμίας» τοῦ Σαίξπηρ. Καὶ ἔμιλησα
κ' ἐγὼ σὰν τὴν Μιράντα.

Καὶ εἶπα :

— ὦ θαῦμα ! Ἰδὲς πόσα καλὰ πλάσματα !
Εὖμορφη ποῦνε ἡ ἀνθρωπότης ! Λαμπρὲ και-
νούριε κόσμε, ὥραία ποῦ εἶσαι κατοικημένος !

Καὶ εἶδα ἕνα καινούριον κόσμο. Κι' ἀνά-
πνευσα μὲ καινούρια ζωὴ !

Κ' ἐκεῖνος ; ὦ, ἐκεῖνος — καθόλου δὲ τὸν
ἀδικῶ — ἴσως σὲ μένα τίποτε ἀπ' αὐτὰ νὰ μὴν
εὗρισκε, ἴσως νὰ μὴν ἐννοιοῦθε τὴν ἀνάγκην νὰ
ζῇ μαζὶ μου, ἴσως σὲ μένα νὰ βλεπε μὲ φίλην,
μὲ καλὴ φίλην, καὶ τίποτ' ἄλλο.

Λόγον δὲ τοῦ εἶπα, οὔτε αὐτὸς ποτέ. Μὲ
φορὰ μόνο, τὴν ἐνθυμοῦμαι καλὰ αὐτὴν τὴν φο-
ρὰ, τοῦ μίλησα γιὰ τὴν ἀγάπην, εἶσι ἀκαδημαϊ-
κῶς, γιὰ τὴν ἀνάγκην ποῦ ἔχει ἡ ζωὴ ἀπ' αὐ-
τήν. Κ' ἐκεῖνος μὲ κάποιον πικρὸ χαμόγελο στὰ